

Stilzwijgen in de hemel Ds. L. Huisman

Ps.89: 3,4
Ps. 2: 3 en 6
Ps.72: 7
Ps.22: 14

En toen Het het zevende zegel geopend had, werd daar een stilzwijgen in de hemel, omtrent van een half uur. (Openbaringen 8 : 1).

In Zefanja 1 staat, dat de inwoners van Jeruzalem in de dagen van Josia, kort voor de wegvoering naar Babel dus, zeiden: de Heere doet geen goed, de Heere doet geen kwaad; m.a.w. het interesseert de Heere niet hoe de wereld leeft en wat de mens doet. God bemoeit zich niet met deze wereld. En daaruit trok men de conclusie: leef maar raak, pluk de dag, zie er van te halen wat er van te halen is, want de Heere doet geen goed en Hij doet geen kwaad. Het interesseert Hem niet wat wij doen. En dan komt Jesaja en hij zegt van deze mensen dat God haastig verwoesting over hen zal brengen, namelijk over degenen die zeiden: de Heere doet geen goed en Hij doet geen kwaad, God trekt zich van al deze dingen niets aan. Over hen die meenden een vrijbrief te hebben om hun gang te kunnen gaan.

En nu is het waar dat, al komen we dan niet tot die brute uitspraak van het ongeloof zoals de mensen in de dagen van Zefanja, ook in ons hart toch dikwijls de gedachte leeft: zou God mij wel zien? Bemoeit de Heere zich toch wel met mij, met mijn gezin, met de kerk, met deze wereld. En dan kunnen we soms het gebeuren in deze wereld niet in overeenstemming brengen met Gods alwetendheid, met Gods besturing, met Gods werk in deze wereld. Dan komt ook de twijfel menigmaal in ons hart op: ja, maar zou het dan toch wel zó zijn dat God ieder mens ziet en ieder mens kent en zijn leven bestuurt? Waarom laat Hij dan steeds die vreselijke oorlogen komen? Waarom laat Hij die andere mensen in de grootste ellende verkeren? Waarom laat Hij snoevers uitroepen: er is geen God?

Het is waar, het kan wel schijnen alsof God zich niets van deze dingen aantrekt, alsof de één Hem aanbidden mag zonder dat hij door Hem geholpen wordt en alsof de ander Hem vloeken mag zonder dat hij door Hem verteerd wordt. God doet geen goed en God doet geen kwaad. Er is stilzwijgen bij God.

Dergelijke gedachten zijn ook in ons hart. Hoe dikwijls gebeurt het niet dat we zeggen: ja maar, je moet je tenslotte niet altijd op je kop laten zitten en je moet niet altijd de nederige, de kleine, de geringe zijn. Want dan gaat die ander over jouw rug omhoog. Dat is ook - met andere woorden - de Heere ziet het niet, de Heere heeft het land verlaten. Hij doet geen goed en geen kwaad. Wat nut heeft het als we de Heere dienen en Zijn wacht waarnemen? Wat hebben we er aan?

Is dat ook niet vaak zo in ons leven, het leven van Gods kinderen? Dat we aan het tobben zijn: moeite, zorg, verdriet. En die goddelozen lachen, mensen die God niet vrezen hebben voorspoed. En ons is alles tegen. Komt dan ook niet vaak in ons hart die gedachte: zou God het wel weten? Zou er wetenschap zijn bij de Allerhoogste? Immers die mensen zijn goddeloos, ze vermenigvuldigen het vermogen, maar mijn bestraffingen zijn er elke morgen.

Wat helpt dan je gebed in de nood? Andere mensen zeggen: je moet er maar in berusten, want God zegt: Mijn raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen. Je moet er maar in berusten want er is toch niets tegen te doen. Je moet het maar nemen zoals het komt. Dat is natuurlijk net zo goddeloos als wanneer je zegt: God doet geen goed en God doet geen kwaad. Het is alleen met

een beetje godsdienstig vernis overtrokken maar het is net zo goddeloos. Want dan zijn we in feite als de heidenen, de mohammedanen of de boeddhisten die - zo ze nog over een God spreken - zeggen: God troont in de hemel en legt Zijn ijzeren wet de mensen op en beweeg je nu maar niet, dan doet het juk het minst pijn.

Dat is niet het gaan aan 's Vaders hand. Dat is niet in tegenspoed geduldig en in voorspoed dankbaar zijn. O nee, dat is meer het heidens fatalisme dat niets met de waarachtige dienst van God te maken heeft. Dat schijnt wel vroom maar het is ook goddeloos.

Maar hoe is het dan, want we zitten toch maar met die problemen? Ga die mensen die werkelijk bidden, die werkelijk hun nood aan God klagen en die toch net zo veel slagen, misschien nog wel meer krijgen dan die anderen die nooit bidden, ga die mensen maar eens vertellen dat God regeert. Dat Hij Zijn almacht toont, dat er geen haar van ons hoofd valt zonder de wil van de hemelse Vader. En toch wil ik uit het Woord van God vertellen, dat God leeft, dat Jezus leeft, dat Hij regeert. Ook in Zijn stilzwijgen.

Kom, laat ons eens zien naar de tekst die hierboven is afgedrukt. Daar staat: 'en toen Het het zevende zegel geopend had. ... Wie is die Het? Dan moeten we terug naar het vijfde hoofdstuk want dat geeft licht over het achtste hoofdstuk. In het vijfde hoofdstuk staat: en ik zag in de rechterhand desgene die op de troon zat, een boek, beschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen. Dat was dus zo'n boekrol zoals men die in de oudheid had. Die boekrol was verzegeld met zeven zegelen. En dan staat er: en ik zag een sterke engel uitroepen met een grote stem: Wie is waardig het boek te openen 'en zijn zegelen open te breken? En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde kon het boek openen, noch hetzelfde inzien. Dan wordt Johannes zeer bedroefd, want dit boek, deze boekrol, was het boek der toekomst. Daar stond in op welke wijze voortaan de wereld geregeerd zou worden, nadat Christus gestorven en opgestaan en naar 's Vaders rechterhand gegaan was in de plaats der heerlijkheid. Johannes weende zeer. Maar zie, dan gebeurt het grote wonder. En één van de ouderlingen zei: ween niet, ziet de Leeuw die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen om het boek te openen en zijn zegelen open te breken.

Christus heeft overwonnen, de Leeuw uit de stam van Juda, om de toekomst die in deze boekrol beschreven staat, verder te ontvouwen. Want daartoe is Hij gestorven en daartoe is Hij opgestaan, omdat Hij Koning zou zijn op Zijn troon tot in eeuwigheid. En als Johannes dan zijn tranen droogt, dan ziet hij een Lam. Een Lam, voortschrijdende naar de troon, in het midden van de troon, in het midden van de ouderlingen. Dus let er op, Christus in het midden, in het midden van de troon, in het midden van de schepping, in het midden van de kerk, in het centrum van het gehele gebeuren. Daar staat het Lam, het Lam staande als geslacht. Daar staat Hij in al Zijn heerlijkheid.

Dan worden Johannes tranen gedroogd. Want als het Lam regeert, wel, dan hebben we niets te vrezen. Als de teugels van het Godsbestuur gelegd zijn in de hand van deze Man, welnu, dan kunnen we blijmoedig onze levensreis voortzetten, nietwaar?

Denk eens in wat een troost het geweest is voor Johannes, maar ook wat een troost het voor ons mag zijn. Want nu wordt de wereld geregeerd door Hem, die ons heeft liefgehad tot het einde toe. Die Zijn leven voor ons gesteld heeft, die Zijn ziel in de dood heeft uitgestort.

Nu mag de ganse kerk des Heeren, nu mogen al Gods kinderen, klein en groot, zich verheugen in Sions Koning, want het Lam regeert. Denk eens in, als je een zoon of dochter was van onze Koningin Juliana, je zou toch niet bang zijn om van honger om te komen. Je zou toch niet bang zijn dat je als een paria over de aarde moest zwerven, gebrek zou hebben? O nee, je zou toch altijd terug kunnen vallen op haar moederhart? Al had je het nog zo verzondigd. Want ze bleef toch je moeder?

En zo, in nog veel hogere zin, is het waar van onze grote Koning Jezus Christus. O, wat een blijdschap, wat een vreugde mag hieruit je hart binnenvloeien dat het Christus is die de teugels van het wereldbewind in Zijn handen omklemd houdt. Dat Hij het is, die Zich even te voren om mij in het Goddelijk gericht heeft gesteld. En dat Hij nu van de Vader alle macht heeft ontvangen om deze wereld naar het einde te brengen wat tevens het grote begin is. O, dan gaan we reeds zingen, bij het aanschouwen van het Lam in het midden van de troon: Hem die op de troon zit, is waardig te ontvangen lof, eer, aanbedding en dankzegging, want Hij heeft ons gekocht met Zijn bloed.

En dan toont het vijfde, zesde en zevende hoofdstuk ons verder wat er nu gaat gebeuren. Dan gaat het Lam de zegelen verbreken. En telkens als er dan een zegel verbroken wordt, haast de wereld zich naar het grote einde, naar het grote begin.

Dan zien we in het verbreken van deze zegelen de glorierijke overwinning van Gods kerk. Gods kinderen, het zijn ruiters op witte paarden die Christus volgen naar de eeuwige overwinning, zegt Rutherford. Daar zien we iets van wanneer we aandachtig deze hoofdstukken nalezen. Dan zien we Gods kinderen als ruiters op witte paarden, de Koning achterna gaan. Dan komt het, dan komt die zee van ramp, dan breken die fonteinen der hel open, dan spuwt de draak zijn vurig venijn, maar dan is Christus triomfator en al degenen die door het geloof op Hem nederzinken en hun vertrouwen op Hem stellen. Dan loopt het uit op de eeuwige vreugde.

Lees maar het eind van het vijfde hoofdstuk: en alle schepsel dat in de hemel is en op de aarde en onder de aarde en die in de zee zijn, en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Hem die op de troon zit en het Lam, zij de dankzegging en eer en heerlijkheid en kracht in alle eeuwigheid. En de vier dieren zeiden: amen. En de vier en twintig ouderlingen vielen neder en aanbaden Degene die leeft tot in alle eeuwigheid. Dat is de gehele schepping en de ganse kerk. Zij zingen het Lam alle eer, alle lof toe. En dan aan het eind van het zevende hoofdstuk: want het Lam dat in het midden van de troon is, zal ze weiden, zal hun Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.

We verwachten dan dat in het achtste hoofdstuk de Heere verder zal gaan om ons de heerlijkheid van dat nieuwe Jeruzalem, de heerlijkheid van dat zalig hemelleven te openbaren. Immers in de vorige hoofdstukken zien we de kerk gevoerd naar de eeuwige overwinning. Nu zijn ze er aangekomen en nu zal de Heere ons gaan openbaren wat we dan eeuwig voor Zijn aangezicht mogen doen. Nee, dan begint in het achtste hoofdstuk als het ware een nieuwe wending van de spiraal.

U weet wel, het boek der Openbaringen is als het ware een grote spiraal die kegelvormig toeloopt naar de spits. Van die grote omtrekken wordt het steeds kleiner, steeds kleiner, totdat het uitloopt in de dag van de Heere Jezus Christus. En nu zien we dus in dat vijfde, zesde en zevende hoofdstuk een omtrek van die spiraal. We zien hier het werk des Heeren en nu zijn we weer bij het begin terechtgekomen in het achtste hoofdstuk. Nu mag Johannes weer een ander facet zien van de grote eindstrijd, van de tijd tussen hemelvaart en wederkomst.

Er staat dan in de tekst: en toen Het het zevende zegel geopend had werd er een stilzwijgen in de hemel van omtrent een half uur. Dus het eerste, het tweede tot en met het zesde zegel is geopend en nu, nu wordt het zevende zegel geopend. Als dat zevende zegel geopend is zullen de zeven bazuinen geblazen worden, dan zullen de zeven fiolen of de zeven schalen worden uitgegoten. En toen Het het zevende zegel geopend had werd er een stilzwijgen in de hemel van omtrent een half uur. Wat heeft dit te betekenen? Christus haast zich naar het einde en in de vorige hoofdstukken zegt Hij tot ons: en gij zult met Mij overwinnen. En in dit hoofdstuk openbaart Hij het gericht in verband met de verwerpers van het evangelie. Hier legt Hij in het bijzonder de nadruk op de genadetijd. Hier is een pauze. Eer dat er radikaal een eind aan komt, eer dat Christus de hemelen

scheurt, eer dat Zijn witte troon gezien wordt, is er een pauze.

Maar Gods pauze is tevens heilige werkzaamheid en om het nu maar gelijk te zeggen: deze pauze in de uitvoering van Gods raad is de genadetijd. Dat is de tijd tussen Christus' hemelvaart en Zijn wederkomst op de wolken des hemels. Dat is dat half uur pauze in de hemel.

Nu komen we weer even terug bij onze inleiding. De inwoners van Jeruzalem zeiden: God doet geen goed en Hij doet geen kwaad, de Heere heeft het land verlaten. In Gods pauze, in Gods rusttijd schijnt het alsof Hij zich niets van deze dingen aantrekt. En waarom doet de Heere dat nu? Wat is hier nu de oorzaak van?

Ach, toen Christus als triomfator uit het graf verrees, had Hij terstond een eind kunnen maken aan de wereld. Terstond een eind kunnen maken aan het geslacht der mensenkinderen. Dan had Hij de Zijnen er uitgeschift en meegenomen naar het huis Zijns Vaders en de wereld in de vuurbrand doen ondergaan. Dat had Hij kunnen doen. Daar had Hij het recht toe van de Vader. Want, na Zijn verheerlijking, is Hem gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Maar de Heere Jezus wil van deze macht nog geen gebruik maken. Want zelfs nu wil Hij nog de knecht Zijns Vaders zijn. Niet alleen toen Hij hier in Zijn vernedering als de Man van smarten over de aarde kroop, maar ook nu lust het Hem de wil Zijns Vaders te doen. En nu zijn er nog mensen op deze wereld, ook kinderen, die nog tot God bekeerd moeten worden, die nog toegebracht moeten worden tot de gemeente die eenmaal zal zalig worden. Er mankeerde nog iets aan de bruidskerk van Christus bij de hemelvaart. Ze was nog niet compleet en daarom is er een stilzwijgen in de hemel van omtrent een half uur.

Als het zevende zegel verbroken is, dan is er nog niet het radicale einde. Maar dan is er een stilzwijgen in de hemel van omtrent een half uur. O genade, goddelijke genade, goddelijke ontferming. Hoelang? Een half uur.

Let er op, het is een gebroken geheel, het is natuurlijk symbolisch. Want alle getallen en tijdmetingen in het boek der Openbaringen moeten symbolisch gezien worden. Maar symbolisch wil niet zeggen mythisch of legendarisch. Nee, het is heilige werkelijkheid, het is goddelijke werkelijkheid. Het is een half uur, dat wil zeggen, het is een gebroken tijd, het is een korte tijd, een afgebroken geheel.

Ja, de tijd der genade is een korte tijd, een gebroken tijd. Het is maar een schaduw, een ogenblik. En dat leert ons nu deze tekst. Deze tekst roept ons toe: Hij is komende maar er is een stilzwijgen van een half uur en dat stilzwijgen van een half uur - o, zondaar hoort het - dat is goddelijke genade. Want wanneer God nu ging spreken, als Hij zich ten volle ging openbaren in deze wereld, dan kunt u niet meer bekeerd worden. Dan zouden degenen die nu nog verloren zijn, voor eeuwig verloren zijn en dan zouden degenen die zalig geworden zijn, door Zijn genade, met Hem ingaan in de eeuwige heerlijkheid.

God doet geen goed en God doet geen kwaad. Zo schijnt het. Maar dat zwijgen Gods is het zwijgen waarvan Zefanja gesproken heeft: en Hij zal zwijgen in Zijn liefde. Dat is een liefde-zwijgen Gods. Dat is een toeroepen: haast u om uws levens wil want uw tijd is kort.

Hij is genadig en barmhartig. Hij geeft tijd. Het is een gebroken tijd' een half uur. Het is gelijk aan het duizendjarig rijk. Een half uur is gelijk aan die duizend jaar en die duizend jaar zien op de volheid van de genadetijd. Want het moge dan enerzijds een gebroken tijd zijn, weinig tijd een schaduw, een damp, maar het is toch anderzijds ook duizend jaar, het is toch een volheid.

Er is toch tijd genoeg, o zondaar, om u tot God te bekeren. Dat is de andere zijde. Een gebroken tijd dat bemerkt u wanneer ziekte en leed, wanneer rouw en droefenis over u komt. Jongens, meisjes, merk je niet dat het maar een half uur is? Je idealen, spatten ze niet uiteen als luchtballonnen? De luchtkastelen die je bouwt, verdwijnen ze niet één voor één als een fata morgana,

als een luchtspiegeling? Wanneer je er bij komt blijkt het nog de woestijn te zijn. Gaat je leven niet snel, moet je niet zeggen als je twintig, dertig, veertig jaar bent: wat is mijn leven toch snel gegaan? Wat zijn die laatste 10 jaar, die laatste 5 jaar toch snel gegaan. Want vader en moeder, als u nu terugkijkt op uw kruost dat al weer naar school gaat, moet u dan niet zeggen: het is maar een half uur? Wat gaat de tijd toch snel. Mijn jongen gaat al weer naar school. Hij zit al weer in de vijfde klas, een andere gaat al naar de middelbare school. Hij is alweer van school af. Ja, denk eens in ouders: uw kinderen getrouwd, de meeste, misschien al allemaal. U bent misschien al grootvader en grootmoeder. Moet u het niet zeggen: een half uur? Denk eens in, ouders, ouden die de kroon der grijsheid reeds dragen, denk eens in als u terugziet.

Moet u God niet gelijk geven: het is maar een half uur? Uw leven is een gebroken tijd. Gij die op het ziekbed gelegen hebt, gij die in allerlei ellende en moeite, in de strijd des levens gewikkeld zijt, gij die reeds weduwe, die reeds weduwnaar zijt, die kinderen verloren hebt of ouders: denk eens terug. Is uw leven niet een gebroken tijd? Moet u God niet gelijk geven als Hij zegt: het is maar een half uur, het is maar een gebroken geheel, o zondaar!

We denken nog vooruit te kunnen en dan komt de vale ruiter en worden we ziek, dan treft ons een ongeval. Dan plotseling schudt de dokter zijn hoofd en zegt: man, vrouw, het is erg met je, het is erg. Dan worden we er bij bepaald: een gebroken geheel, een half uur. Maar luister o zondaar, het is ook het rijk dat duizend jaar duurt. Dat half uur is toch genoeg om zalig te worden. Heden dan, indien gij de stem des Heeren hoort, verhardt uw hart niet maar laat u leiden. Misschien zegt u: laat God dan eens spreken in mijn leven. Laat God dan eens wat doen in deze wereld. God doet wat. Hij zwijgt in liefde. Eenmaal heeft God gesproken in de zondvloed. Het kwam er niet best af met deze wereld. Daarna heeft God nogmaals gesproken toen Zijn volk naar Babel gevoerd werd. Toen heeft Hij Jeruzalem tot een puinhoop gesteld, gelijk Hij gezegd had tegen degenen die tot Hem zeiden: de Heere doet geen goed en de Heere doet geen kwaad. Zou u willen dat God zó spreekt? Als God nu weer gaat spreken dan is het te laat. Te laat voor al degenen die in de tijd der genade Hem niet gevonden hebben. Dan zal Hij zeggen: het einde is nu. Dan zullen de hemelklokken gaan luiden, dan zal de bazuin door de archangel geblazen worden. Dan is het half uur om.

En de engel heeft gezworen bij Hem die leeft tot in alle eeuwigheid dat er na dit half uur geen tijd meer zijn zal. God zwijgt in liefde. Heeft u in uw leven wel eens bemerkt dat God zwijgt in Zijn liefde? Er zullen er zijn die er onder verbroken zijn. Toen God met het licht van Zijn genade de duisternis van hun hart binnenkwam, zijn ze God gaan prijzen, omdat Hij gezwegen heeft.

Gezwegen! Ze hebben tien jaar, twintig, soms dertig jaar lang de zonde en de wereld, zichzelf liefgehad. En God zweeg. En toen onze ziel bemerkte dat God zweeg, ging ons hart Hem aanbidden omdat Hij gezwegen heeft, nietwaar? Toen kwam het wonder: Heere waarom leef ik nog, waarom hebt Ge mij nog gespaard? Ik, die altijd de dingen gezocht heb buiten U. U hebt mij verzorgd met eten en drinken, met kleding en een woning. Verzorgd, zodat ik opgevoed ben onder Uw Woord, dat ik Uw bijbel hebben mocht. Verzorgd, door mij van mijn jeugd af te brengen in de kerk.

O, zeg het eens, werd het geen wonder in uw leven dat God zweeg in liefde, dat er een stilzwijgen in de hemel was van omtrent een half uur. Toen hebt u God bewonderd dat Hij geen voleinding maakte. En naar de mate dat Gods Geest uw hart ontdekte, werd het wonder alsmaar groter. Toen hebt u het uitgeroepen: o God, als U gesproken had, dan had het voor altijd verloren geweest. Als U Uw recht geëist had, dan was ik voor eeuwig weggezonden. Maar Hij heeft gezwegen en de oorzaak van dit zwijgen Gods ligt in het zwijgen van de Middelaar, want het is een zwijgen Gods in liefde, in erbarming, in genade.

O, zeg nu toch nooit meer, God hoort mij niet, God trekt Zich toch niets van mij aan. Zeg nu toch

nooit meer, ook al bid ik, de Heere geeft geen antwoord, want u moet het eerste vers ook zien in verband met de volgende verzen.

Er staat in het derde vers dat er tijdens dat stilzwijgen in de hemel een andere engel kwam, die stond aan het altaar, hebbende een gouden wierookvat. En hem werd veel reukwerk gegeven opdat hij dat, met de gebeden der heiligen, zou leggen op het gouden altaar dat voor de troon is. En de rook van het reukwerk, met de gebeden der heiligen, ging op van de hand van de engel voor God. En de engel nam het wierookvat en vulde dat met het vuur van het altaar en wierp dat op de aarde. En er geschiedde stemmen en donderslagen en bliksemen en aardbevingen. Wat wil dat zeggen? Dat wil zeggen, dat er in dat half uur een engel voor God staat met veel reukwerk, dat is de verdienste van Christus. Dat is het offer van Golgotha. En met dat reukwerk, gelegd op het wierookvat, werden gepaard de gebeden der heiligen. En daarmee stond die andere engel nu voor de troon van God. Weet u waarom God nog niet gesproken heeft? Omdat het wierookvat nog vol reukwerk is. Omdat Jezus Christus de toorn Gods nog niet openbaart vanwege het reukwerk dat in het wierookvat is. Dus om het nu eens heel eenvoudig te zeggen: God staat met Zijn offerande tussen de hemel en de aarde en bij die offerande worden de gebeden der heiligen gevoegd.

Uw gebed. God wacht met de dag van het gericht omdat gij bidt. Bidt waarom? Om heiligmaking, om de vreze Gods meer en meer te mogen openbaren, om de bekering van uw onbekeerde vrouw of man, uw kinderen of ouders, van uw afgedwaalde kinderen. Hoort u het. Die gebeden hebben een plaats in de raad Gods. Het is niet zo: de Heere doet al wat Hem behaagt en dat gebed van jou heeft toch geen zin. Ja, God doet zeker al wat Hem behaagt maar in dat behagen Gods, in die raad Gods, daar zijn ook de gebeden der heiligen in begrepen. Want in dat half uur stilzwijgen is ook uw gebed gelegd op dat gouden wierookvat waarop veel reukwerk was, het offer van de Heere Jezus Christus. Nee, onze gebeden op zichzelf, dus zonder dat reukwerk van Zijn verdienste, hebben geen waarde. Maar onze gebeden die ons door de Heilige Geest geleerd zijn, dat verlangen naar God en die verheerlijking van Christus en het smeken om de uitbreiding van Zijn Koninkrijk, kortom, ons gebed dat de heerlijkheid des Heeren op het oog heeft, een gebed, gewerkt door de Heilige Geest, ligt op dat gouden wierookvat. Zeg nu niet, mijn gebed helpt niets en zeg nu niet, God hoort mij toch niet. Hier staat het. In dat half uur stilzwijgen moet uw gebed er ook bij, anders is de raad Gods niet vol. Die raad Gods is niet volledig als God uw gebed niet verhoort.

Maar, en dat is de andere kant, de keerzijde van de medaille: als dan de gebeden zijn opgestegen en als het reukwerk geofferd is, als het opgebrand is, dan wordt het wierookvat vol gedaan met vuur, met vurige kolen van het altaar. En dan wordt dat uitgeworpen over de aarde.

En de engel nam het wierookvat en vulde het met vuur van het altaar en wierp het op de aarde. Daar geeft God Zijn goedkeuring aan. En daar geschiedde stemmen en donderslagen, bliksemen en aardbevingen en dat is het einde van de wereld. Als die gebeden compleet zijn en als dat reukwerk is opgebrand, blijft vuur voor de aarde over, zonder reukwerk. Dat is de toorn Gods zonder offer, dat is het gericht zonder Christus. O zondaar, dat is de keerzijde van de medaille. En daarom: het is maar een half uur, een half uur waarin God bewogen is over uw lot.

Zondaar, zegt de Heere, Ik heb geen lust in uw dood, maar daarin heb Ik lust dat u zich tot Mij bekeert en leeft. Kom, kunnen die tranen des Heeren, kan dat stilzwijgen in liefde, uw hart niet bewegen om haast te maken met uw zaligheid? Kan het u niet zó in verwondering brengen, oud en jong, dat u zegt, o God, wie ben ik toch dat ik dat half uur besteed met dingen die geen nut hebben? Dat ik die kostelijke genadetijd niet doorbreng met U te zoeken?

Wat ik u bidden mag, het is maar een half uur. Als dat half uur voorbij is, dan blijft er niets dan

vuur over. Vuur en vlam. Dan is het reukwerk opgebrand, dan kunnen uw gebeden er ook niet meer bij.

En daarom, als u de stem des Heeren hoort - want dit zwijgen is spreken - verhardt u dan uw hart niet. Hoort toch de stem des Heeren. Gij die God vreest, laat het u nog eens aangrijpen. Hij zal zwijgen in Zijn liefde. Waarom heeft God niet gesproken? Wel, Hij had lust aan u. Hij heeft gezwegen toen Hij beschuldigd werd van godslastering. Toen Hij stond in de raadzaal van Kajafas; toen Pilatus Hem vroeg: antwoord gij op deze dingen niet, toen, zo staat er, zweeg Jezus stil. Had Hij toen gesproken, het vuur zou de aarde en al de goddelozen en wij met hen, verteerd hebben. Maar Hij heeft gezwegen omdat Hij lust aan ons had. Laat dat zwijgen Gods ons niet tot ongeloof brengen en laten we nu niet in ongeloof zeggen: de Heere trekt Zich toch niets van ons aan.

Hoort u het, bekommerden van hart. Hoort u het, ellendigen, die nu misschien zegt, ja maar, ik zit zo in de ellende, ik zit zo in de nood, ik zie geen uitkomst, het is zo leeg in mijn ziel, ik moet de weg zo alleen gaan, ik mis de Heere zo. Hoor eens, het is een zwijgen in liefde. Hij zwijgt over uw zonden maar Hij zwijgt niet van Zijn genade. Want Hij roept het ons hier toe dat de engel nog voor Zijn aangezicht staat en dat het wierookvat nog vol reukwerk is, met andere woorden dat Christus nog aan Zijn rechterhand staat, dat er nog een weg ter ontkoming is.

En Hij wacht op uw gebeden. Beklim dan de troon van Zijn heerlijkheid al biddende en smeeek Hem om Zijn gunst en ontferming, want op grond van dit reukwerk wacht Hij, wacht Hij om ook u genadig te zijn.

Dan maakt u het mee in uw leven en dan ervaart u het: Heere, het is wel een half uur, het is een dodelijk tijdsgericht, maar het is ook een kostelijke tijd. Het is genoeg Heere, het is genoeg dat U mij deze tijd gegeven hebt. Want het is genoeg om zalig te worden. Ja, dat hebt u ervaren toen u dat liefde-zwijgen mocht meemaken in uw ziel. Toen enerzijds uw geweten u beschuldigde en de wet Gods u vervloekte en ge niets meer in te brengen had voor God en ge meende dat het nu het einde zou zijn.

Want er komen in ons leven tijden dat we niets meer te zeggen hebben. Dat ook wij gaan zwijgen, dat we zeggen: Heere, als U met mij afrekent, voorgoed met mij afrekent, dan zal ik mijn mond nooit meer open doen. Als ik buiten de deur moet staan dan zal ik nooit zeggen dat U onrechtvaardig bent geweest. Dan zal ik aan al de vloekers toch vertellen dat U goedertieren bent en dat Uw gerechtigheid is als de bergen en Uw oordeel als een grote afgrond. Dat Gij het zijt die wel doet van de morgen tot de avond, dat Gij mens en beest zegent en dat Gij Uw hulp nooit vruchteloos doet vergen. Dan mogen wij zwijgen voor God omdat Hij gezwegen heeft. En dan is dit zwijgen de inleiding tot het spreken. Het spreken dat wordt gevonden aan het einde van het vijfde hoofdstuk: en al het schepsel dat in de hemel is en op de aarde en onder de aarde en dat in de zee is en alles wat in dezelfde is, hoorde ik zeggen: Hem die op de troon zit en het Lam zij de dankzegging en eer en heerlijkheid en kracht in alle eeuwigheid. Dan zal dit zwijgen veranderd worden in een eeuwig Hallel, in het altijd zingen van Gods goedertierenheeden. Met het Lam in het middelpunt.

Kan dit half uur dat God u gegeven heeft, deze gebroken tijd, uw ziel nu niet in spanning brengen om u te haasten? Er zijn er nog zoveel onbekeerd, nog zoveel die God niet vrezen. Er zijn nog zoveel kinderen die hun hart niet gegeven hebben aan de Heere. Luister eens, je hebt maar een half uur. En hoelang dat half uur voor jullie wezen zal, weet ik niet. De één sterft enkele dagen oud en de ander met zijn vierde jaar. De ander met zijn dertigste jaar en de ander met zijn negentigste jaar, maar van ons allen zal eenmaal gezegd worden: en hij stierf. Dan is het half uur ten einde.

Ik weet niet hoe lang voor u dit half uur zal zijn, maar u weet het ook niet. Neem het desnoods letterlijk. Het kan toch dat wanneer u over een half uur op straat loopt of in uw auto zit of thuis zit, de Heere zegt: het is om. Dan slaat in de hemel de klok, dan is de laatste tik vergaan, dan is het uurwerk van uw leven aan het einde gekomen. Wie zal het zeggen? Misschien zijn de bomen al gegroeid waar onze doodkist van gemaakt zal worden. Misschien liggen de planken al geschaafd, zegt Wulfert Floor in één van zijn preken.

Dat kan toch, dat is toch werkelijkheid? Want God zegt dat het maar een half uur is. Maar dat half uur is genoeg om zalig te worden al zou het letterlijk gezien maar een half uur zijn. Want het is nu de tijd dat een ieder die de Naam des Heeren aanroept, zal zalig worden, in dat half uur. Het is genoeg om u tot God te bekeren. Gij zult God de schuld niet kunnen geven wanneer ge straks in het gericht zult horen: ga weg van Mij, gij vervloekte, in het helse vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is. Dan zult u niet kunnen zeggen: Heere, ik had geen tijd. Dan zal de Heere zeggen: Ik heb u een half uur gegeven, een half uur. Dat was Mijn liefde-zwijgen in de hemel. Ik heb de donder van Mijn majesteit niet aanstonds over u uitgestort, maar Ik heb vriendelijk op de harp van het evangelie getokkeld en Ik heb u liefelijk genodigd: Komt tot Mij, want grimmigheid is bij Mij niet. En als u dan vraagt, ontdekte zondaar, hoe is het mogelijk dat God zich niet vertoont met zulk een toom dat Hij mij wegslingert, dan zeg ik, dat komt omdat in het midden van de troon en in het midden van de vier dieren en in het midden van de vier en twintig ouderlingen het Lam staat, staande als geslacht. O kinderen Gods, daarom hebt u een half uur gekregen, daarom hebt u die duizend-jarige bekeringstijd gekregen waar u van zeggen moet: Heere, U bent goed, U bent goeddoende, want U hebt mij getrokken met de koorden van Uw liefde. U hebt me in dat half uur tot mezelf doen komen. De zon der genade is over mij opgegaan. En als we dan het wonder, het waarom, het hoe, tot onze verwondering mogen aanschouwen in het Lam, in het zwijgende Lam, in het Lam dat overwonnen heeft, juist in Zijn zwijgen, dan kent onze dankzegging geen einde, dan kan ons leven zich hier op aarde niet uiten zoals God het in waarheid en werkelijk waardig is. Dan kan onze ziel zich niet van harte geven, niet zoals we het zouden wensen, maar dan komt toch éénmaal, na dit zwijgen, voor ons de tijd van spreken. Ja, dan mogen we, omdat God zwijgt in Zijn liefde, hier op aarde spreken leren. Dan begint hier onze tong wel eens te stamelen: ik dank U Heere, lieve Borg, dierbare Zaligmaker, ik dank U dat U hebt willen zwijgen tot in het graf, tot in de dood, tot in de hel, aan het kruis, in het verkeren onder Gods recht. Om zo in mijn plaats verzoening te doen voor het aangezicht des Heeren. En dat Gij met Uw voorspraak het oor des Vaders genaderd zijt en dat Gij nu ook mijn stamelende verzuchtingen en dankzeggingen meeneemt en ze heiligt met de wierook van Uw verdienste, opdat zo ook mijn smeek- en dankstem in de oren van de Heere Zebaoth zou weerklinken. Opdat nu ook Zijn liefde-zwijgen mijn hart tot die eeuwige dankzegging zou stemmen. Ja, dan zullen we, al hebben we dan ook maar een half uur gekregen, toch straks eeuwig zingen van Gods goedertierenheid voor dat half uur stilzwijgen in de hemel. En zult u dan ook meezingen?

Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.